

Jeg håber, at konsekvensen af fru Margrete Aukens stillingtagen og argumenter betyder, at vi kan regne med, at fru Margrete Auken vil være med til at få licensforliget af 20. januar til åben behandling i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

At jeg ikke er helt tilfreds med vores planlovgivning, betyder ikke, at jeg vil beskyldes for at være udemokratisk. Jeg synes, vores planlovgivning har nogle svage sider, og der er ikke noget galt i at mene, at der er dele af vores lovgivning, der har svage sider. Den har bl.a. haft den svage side, at det tit er meget vanskeligt for folk at påvirke planlove, fordi de i reglen er så gennemvedtagne, inden de forelægges.

Det er derfor, jeg har været glad for, at ministeren i dag har gjort så meget ud af at understrege, at lokalplaner osv. skal være reelle, så folk faktisk får indflydelse. Det ville ikke være helt almindeligt, hvis det blev sådan, men det er jeg på det punkt godt tilfreds med.

Jeg har i den sammenhæng lidt svært ved at svare på hr. Bent Hindrup Andersens spørgsmål. Det skyldes min uvidenhed lige nu, for jeg kan ikke høre på ministerens gennemgang af den ene eller den anden sag, hvordan tingene faktisk er foregået, og jeg har ikke præsent, hvordan de forskellige forløb har været.

Jeg ved, at man med den gamle udbygning af Det Kgl. Teater havde en lovsag, for den ligger nede på mit bord. Jeg ved også, at en række andre store sager vedtages i Folketinget gennem anlægslove. Jeg har været med til det masser af gange. Jeg ved også, at der er en styg tradition - jeg synes den er styg - for, at store anlæg vedtages uden om Folketingets behandling på den traditionelle måde i salen. Det sker inden for forsvarsområdet, og det sker også en række andre steder. Det synes jeg er forkert. Vi skal dreje denne udvikling, for jeg tror, den er ved at køre mere og mere i den retning.

Det er mit svar til hr. Bent Hindrup Andersen, at jeg gerne vil kigge på, om der er sket noget, hvor man kan sige, at man er gået bag ryggen på en offentlig debat i en sag, som faktisk har vidtrækkende konsekvenser. Man er jo også nødt til at vurdere, hvor vidtrækkende konsekvenser ting har. Beslutningen om Det Kgl. Teater er en meget stor beslutning. Det er der heller ikke nogen der har bestridt her. Der er ikke nogen, der har sagt, at det er en detalje og en lille ændring. Hvis man havde sagt det, ville jeg have taget den diskussion op.

Alle er klar over, at det er en meget, meget dramatisk beslutning, der er truffet, med voldsomme økonomiske følger osv. På den baggrund synes jeg, det er ejendommeligt, at man ikke er lidt mere forurologet over måden, det er foregået på. Jeg vil i øvrigt håbe, at denne debat også har åbnet for, at vi fremover inddrager samtlige partier, for vi var jo ikke inddraget i forhandlingen om Det Kgl. Teater. Vi har ikke været inviteret over for at høre, hvordan det skulle foregå, for vi var ikke et af forligspartierne på dette punkt.

Der er ingen af os, der er blevet spurgt, vil jeg lige fortælle ministeren, ud over, at jeg har fået en pressehenvendelse, inden forliget blev vedtaget, hvor jeg så skulle mene noget, hvad jeg virkelig følte mig for god til at udtale mig om på så tynd en grund som den, jeg havde dér. Men vi blev ikke spurgt. Og begrundelsen var - og den var jeg nødt til at købe - at vi ikke var et af forligspartierne.

Hvis det skal fremover skal være på den måde - det har det åbenbart også været langt tilbage - synes jeg, det er en forkert måde at gøre det på. Så jeg håber også, at denne debat kan være med til at ændre det.

Og så vil vi selvfølgelig prøve, om vi kan nå at være vakse nok til at få de forskellige aktstykker i salen. Det er et spørgsmål om at være virkelig hurtig på aftrækkeren, hvis man skal kunne det, og hvis man hver eneste gang skal kunne vurdere, om det skal være denne sag, der skal ned, eller den næste sag, der skal ned, for ministeren vil jo forelægge dem stort set på samme måde alle sammen, hvad jeg i og for sig ikke skal bebrejde ministeren, for sådan kan proceduren fungere, når man er tryk ved den store procedure. Man kan jo lave det på en anden måde, uden at man behøver at blive forskrækket, og uden at man behøver at være i haserne på sin finanslovsordfører hele tiden, og uden at han behøver at dø af skræk over, hvad det er, han er med til at sidde og vedtage på den måde.

På denne baggrund er jeg godt tilfreds med det, vi foreløbig har opnået, og så håber jeg, at denne debat vil medvirke til, at den udvalgsbehandling, vi fremover vil få om Det Kgl. Teater, vil få folk til at være på stikkerne, så vi ikke længere er ude for, at store beslutninger træffes med nogle, man kalder forligspartierne - altså fra gamle dage - men at man inddrager mange flere i sagen og helst Folketinget som sådant.

Jeg håber naturligvis også, at ministerens mange forsikringer står til troende, så det, hvis